Vähk.

Nagu keskaja rüütel, kannab vähk pealaest sõraotsadeni raudriideid. Ta ei võta neid seljast ei päeval ega ööl.

Päeva ajal ei armasta vähk palju liikuda, et mitte vaenlaste küüsi langeda; sel ajal on ta kas kuskil kivi all või kaldal kasvavate paju- ja lepajuurte vahel olevas urus peidus. Siin ootab ta rahulikult öö tulekut. Pärast päikese loojaminekut poeb ta oma peidu-urkast välja ning ülestõstetud sõrgadega, mis tal mõõga ja oda aset täidavad, läheb rüütel saaki otsima.

Sõjaka väljanägemise peale vaatamata on vähk väga vaikse, rahuliku loomuga ja ei tee kellelegi mingit kahju.

Ta toidab ennast enamasti vees leiduvate lõpnud loomade ja kaladega, puhastab järjelikult vett mädanevatest ollustest ja saadab sellega inimestele kui ka teistele veeloomadele määratumat kasu.

Nagu eespool nimetatud, on vähk kõva koorega nagu raudriietega kaetud. See kaitseb teda vaenlaste eest, ei lase aga noorel vähil suuremaks ega paksemaks kasvada. Vähk võib niipalju süüa kui tahab, aga kitsas ülikond ei lase teda laiemaks paisuda, ja nööpe ehk vööd ei saa ka lahti lasta, kui liiga pigistab. Aga vähk leiab siin ometi hea nõu.

Vara sügisel kaob vähil söögiisu ära; ta poeb oma urgu, ei leia aga siingi rahu — vähk on haige. Sel ajal muutub vähi koor koredaks ja hakkab lõhenema. Hambad, millega ta toitu peeneks närib, pole vähil mitte suus, nagu teistel loomadel, vaid maos.